

ŠÍLENÉ ZÁKAZY ZE ŠÍLENÉHO BRUSELU

- CZ24 News | 31. března 2021

Kauza žárovky

Je nezpochybnitelnou skutečností, že EU zakázala, salámovou metodou, osvětlení žárovkami. V současné době jsou už žárovky zakázány, existuje jakási možnost koupení “tepelných těles”, případně jejich individuální pašování ze zemí mimo evropský hovědastán.

Už samotný postup, kdy nejdříve byly zakázány žárovky nejsilnější a poté se přecházelo ke slabším, názorně demonstruje mentální impotenci evropského úřednictva. Není problém zjistit, že čím je žárovka silnější, tím je její vlákno teplejší, a tím je jednak vyšší účinnost konverze elektřiny na světlo, jednak (v důsledku vyššího podílu modré a zelené ve spektru takto žhavého vlákna) je toto světlo vnímáno lidským zrakem jako intenzivnější, než kolik ho naměří běžný luxmetr.

Abych nahradil 100W žárovku, nestačí na to žárovky 40 w + 60W, ale budu potřebovat buď 2x 60W (což bude svítit o něco silněji) nebo 3x 40W (což bude svítit +- stejně, ale subjektivní pocit bude slabší). 25W žárovek bych potřeboval asi 6 (a subjektivní vjem bude, vzhledem k daleko vyššímu podílu červené v jejich světle, spíš ještě slabší než u těch tří 40W žárovek).

Jinými slovy – zákaz silnějších žárovek fakticky vždy povede, a vždy také vedl, ke zvýšení, nikoli snížení odběru elektřiny.

Faktem také je, že se mohli EUrobyrokrati poučit u států, které v době ropné krize omezovaly spotřebu elektřiny právě tímto způsobem a skončilo to girlandami slabých žárovek, substituujících ty silnější a spotřebovávajících daleko větší elektrický příkon. Nicméně, neschopnost poučit se z chyb, vlastních či cizích, je patrně hlavní a základní kvalifikační předpoklad na vykonávání úřednického povolání.

Náhrady žárovek méněcennými zdroji s čárovým spektrem jsou v řadě případů nesmyslné, protože v jejich světle dochází ke drastickému zkreslování barev. Tyto zdroje jsou naprosto nevhodné v řadě zařízení – od muzeí a galérií až např. po nemocnice (protože i barva pacienta je dost důležitý diagnostický znak – samotného by mě zajímalo kolik úmrtí na covid spadá na vrub toho, že personál v

nekvalitním světle náhražek za žárovky včas nerozpoznal modrání dusíciho se pacienta). Blekotání o náhradě žárovek v křišťálových lustrech těmito méněcennými náhražkami jen demonstruje nepochopení funkce těchto svítidel šéfem našich ekologů. Faktem je, že v těchto lustrech by se daly žárovky plnohodnotně nahradit, ale nikoli shity, vnucovanými EU, ale svíčkami.

Další věcí je, že když zohledníme plánovanou “dekarbonizaci” energetiky, která nutně povede k přechodu významné části domácností (a nejen těch) na topení elektřinou, je zákaz klasických žárovek opět nesmysl, protože je naprosto jedno, zda teplo bude v interiéru vyrobeno elektrickým topidlem nebo jako odpadní teplo klasické žárovky.

Celá tahle kauza nakonec vedla k nucenému kupování vysoce nekvalitních kompaktních zářivek. Jejich reálný světelný výkon zpravidla silně neodpovídal tomu, co bylo psáno na krabičce, zpravidla člověk musel, pokud to bylo možné, koupit svítidlo o cca dvojnásobném příkonu, než co bylo psáno na krabičce.

Dalším problémem je silné zkracování životnosti těchto svítidel rozsvěcováním, což v praxi spolu s jejich vysokou cenou vedlo ve většině domácnosti k nechávání světel rozsvícených od nástupu podvečerního šera až po uložení se rodiny ke spánku, zatímco pokud byly užívány klasické žárovky, tak se svítilo jen v případě potřeby. Tyto dva faktory podle některých odhadů prakticky zcela vymazaly “papírovou” úsporu elektřiny, k níž mělo dojít.

Jistěže problémem je i obsah rtuti v těchto svítidlech, protože na jedné straně nám byly zakazovány kvalitní a v podstatě jediné možné rtuťové lékařské teploměry (viz dále), na straně druhé EU nijak nevadila kontaminace domácností i prostředí rtutí z těchto méněcenných náhražek.

Dalším problémem je skutečnost, že pouze jediná z kompaktních zářivek, které jsem kdy koupil, měla onu garantovanou životnost, několikanásobnou oproti klasické žárovce. Shodou okolností to byla ta, kterou jsem zakoupil jako úplně první. Všechny ostatní měly životnost srovnatelnou s klasickou žárovkou nebo ještě kratší. Tato zkušenost, která nepotkala jen mě, zcela jistě přispěla k obecnému vnímání propagandy EU populací jako lživé.

Faktem je, že lidé nakonec “spontánně přešli”, jak uvádí autor v odkazovaném článku na Neviditelném Psovi, na jiná, a v mnoha destinacích lepší, svítidla. Ovšem na bázi LED. Došlo k tomu však až poté, co byla jejich domácnostmi v podstatě nesmyslně protažena svítidla na bázi kompaktních zářivek.

Pokud by nebylo naprosto nesmyslného a zbytečného zákazu klasických žárovek, lidé by o několik let později sami přešli na ta LED svítidla bez oné epizody nesmyslných a životnímu prostředí škodících kompaktních zářivek (na nichž se ovšem ledaskdo napakoval). A žárovky by zůstaly tam, kde je ani ta LED svítidla nemohou nahradit, tedy třeba v těch galeriích, muzeích a nemocnicích, případně křišťálových lustrech. Můžeme se jen dohadovat, jaká vlastně byla motivace tohoto nesmyslu.

Nicméně to ukazuje, že tento zákaz obyvatelům EU v podstatě vnutil bezperspektivní a škodlivou technologii, která by se za normálních okolností prakticky neprosadila. Je velmi pravděpodobné, že pokud dojde k nějaké restrikci aut se spalovacími motory, dojde jen k prosazení současných, technologicky zcela méněcenných a co do užitkovosti silně zaostávajících, elektromobilů. A, paradoxně, vytvořením nucené poptávky po těchto šrotech zbrzdí vývoj vozidel, která by skutečně mohla přetáhnout svou vyšší kvalitou uživatele klasických aut.

Kauza rtuť

Zákaz lékařských rtuťových teploměrů opět naplno předvedl vlastnosti byrokratů EU, protože za rtuťové teploměry není prakticky použitelná náhrada stejné kvality. Zkoušely se teploměry na bázi

jiných kovů (pomiňme, že srovnatelně toxických, jako ta rtuť), ale většinou to zhaslo na tom, že se musejí “sklepat” při teplotě blízké teplotě těla.

Jistěže lze zakoupit v lékárně elektronický teploměr. Problém je, že jeho chyba je +- kolem jednoho stupně, což v praxi znamená, že když z toho šrotu vypadne teplota 37,5, tak nevíme, zda má pacient normální teplotu (do 37 stupňů), nebo horečku (nad 38 stupňů), protože při tomto údaji může mít pacient obojí, a k tomu ještě i tu zvýšenou teplotu, která je na displeji. Náhražky s tekutými krystaly mají přesnost a chybovost zhruba stejnou.

Teplotu, samozřejmě, elektronicky měřit lze. Ovšem, mašinou v ceně desítek tisíc korun za kus, která vyžaduje poměrně náročnou obsluhu a pravidelné (dosti časté) cejchování.

Takže zdravotnictví šlo spíše cestou neměření teploty, maximálně jejího měření u pacientů, kde se očekává její vyšší či zásadní diagnostický význam, pečlivě uchovávanými a obhospodařovanými zbytky rtuťových teploměrů. Případně doplňovanými jejich pašováním z civilizovaných států.

Kauza olovo

Evropská unie zakázala olovo v pájkách. To znamená v praxi plošné snížení kvality jakýchkoli pájených spojů (zejména v elektronice) a drastické snížení životnosti jakékoli elektroniky s takovými spoji. Pochopitelně, dopad na životní prostředí (zejména daný nucenou výrobou toho, co se kvůli špatné pájce pokazí) je naprosto jednoznačně negativní.

Evropská unie nyní zakazuje olovené střelivo pod záminkou zamezení otrav olovem. Naprosto ignoruje skutečnost, že olovo se pokrývá krustou, která je vysoce pevná a chemicky téměř inertní, takž běžně nacházíme koule na místech historických bitev, které jsou “jako nové” a daly by se, pokud nebyly deformovány nárazem na něco tvrdého, bez problémů nabít do příslušné zbraně a vystřelit znovu.

EU ignoruje i skutečnost, že k otravám olovem dochází prakticky výlučně u některých vodních ptáků, kteří sežerou nějaký brok spolu s pískem, určeným ke trávení ve svalnatém žaludku (vlastně rozemílání potravy), a že těchto otrav jsou v celé EU řádově jednotky až nízké desítky případů ročně. Je to logické, olovo v mokřadu propadne velice rychle, vzhledem ke své specifické váze, tak hluboko, že se k němu ptáci nedostanou.

Celou kauzu navíc akcentují dva momenty:

1. V době, kdy se ten zákaz začal připravovat, byly zvěsti o těchto přípravách opakovaně “vyvraceny” jako pomluvy, šířené “ruskými trolly” a podobnými zdroji.
2. Finální podoba tohoto zákazu je nakonec ještě horší, než jak zněly původní (“trollí”) informace. Například “mokřad”, v jehož blízkosti má být trestné dokonce i pouhé držení munice na bázi olova (včetně diablek do vzduchovek), je definován natolik pýthicky, že za něj mohou být považovány i kaluže a bláto, vzniklé při dešti a bezprostředně následně zanikající. Takže ekologičtí fašističtí aktivisté budou moci za deště slídit po domácnostech a hledat “trestné” diabolky.

Z této kauzy vcelku jasně pro praxi plyne závěr, že pokud je nějaká negativní informace o EU nepravdivá, je to jen proto, že skutečnost je ještě daleko horší.

Kauza vysavače

EU zakázala výkonné, a tudíž funkční, vysavače.

Pochopitelně, pokud budu vysávat vysavačem o polovičním příkonu, budu vysávat nikoli stejně

dlouho, ba dokonce ani dvakrát tak dlouho, ale spíš třikrát. A je vysoce pravděpodobné, že budu muset vysávat častěji, takže to klidně v dlouhodobém průměru naroste na čtyř i vícenásobek, tedy dvojnásobnou či ještě vyšší spotřebu elektřiny.

Zákaz kvalitních vysavačů tedy opět předvádí kvality úřednictva EU, protože jednak spotřebu energie zvýší, jednak demonstruje hluboké pohrdání těchto byrokratů normálními lidmi, protože to prodloužení doby na nutný úklid půjde na úkor jejich volného času.

Část populace zatím řeší tento problém nákupem průmyslového vysavače (dosud může tuto kategorii vysavačů nakoupit i běžný občan bez nějaké "bumáčky", třeba potvrzení že vlastní fabriku). Nicméně toto rozhodně nelze považovat za systémové řešení.

Kauza jednorázové plasty

Protože v rozvojových zemích sypou plastový odpad do moře, zavádí EU zákaz jednorázových plastů, přestože v zemích EU nikdo nic takového nedělá. Nebo skoro nikdo. Plasty jsou u nás ve vysokém procentu recyklovány, naprostá většina toho zbytku končí se směsným odpadem ve spalovnách. Za "odpad" rozhodně nepovažují např. využití PET lahví na zahradě jako "zalévadel" nebo jiných podobných pomůcek.

Uvedený zákaz je navíc naprosto nesmyslný v souvislosti s probíhající covidovou pandemií, protože používání jednorázového stravovacího náčiní je jedním z významných prvků boje proti přenosu této nákazy. Pochopitelně se hrozím momentu, kdy bude vyspělé zdravotnictví (alespoň v některých zemích EU) nuceno ke zpětnému přechodu na vyvažované injekční stříkačky a jehly a mikrobiologické laboratoře budou muset vytáhnout z muzeálních skříní skleněné Petriho misky. Což je vše také "boj proti jednorázovým plastům".

Bylo by, samozřejmě, možné např. do stravovacích provozů, kde se používají jednorázové plasty, povinně umístit kontajnery na tento odpad, případně provést další opatření k posílení recyklace, ale bylo by to smysluplné a užitečné, kteréžto dva pojmy se s EU naprosto míjejí. Zdravotnictví má, pochopitelně, vyřešeno likvidaci jak klinického tak i laboratorního jednorázového plastového odpadu jako součásti "biologického odpadu" spalováním ve speciálních pecích. Bez vyřešení tohoto problému nemůže žádné klinické ani laboratorní zdravotnické zařízení vůbec dostat svolení ke spuštění provozu. Takže zde žádný problém s házením plastu do moře nemůže vzniknout. Nicméně, jsme, bohužel, v EU.

*Z výše uvedeného plyne, že zákazy všeho možného, nejčastěji užitečného, ze strany vedení EU popírají leda lháři a demagogové. **Popsané příklady navíc ukazují, že tyto zákazy zpravidla zhoršují to, proti čemu údajně "bojují" a poškozují plošně obyvatele EU.***

Autor: PERGILL

Zdroj: <https://pravvyprostor.cz>